LA 5 LUNI DE PRIMUL START OLIMPIC

ROLUL ŞI RĂSPUNDEREA MEDICINII SPORTIVE

Masă rotundă organizată de ziarul „Sportul" în problemele medicale privind pregătirile pentru J. O.

DR. MIRON GEORGESCU: (stînga): In exemplul arătat şi în altele similare sînt cuprinse greşeli de concepţie şi de organizare".
DR. BRADU FOTIADE: „In fiecare şedinţă am întrebat: ce facem? Cum acţionăm? Nici un răspuns".

(Urmare din pag. 1)

condiţiile specifice (altitudine, climă, diferenţă de fus orar), în care se va desfăşura Olimpiada?

Dr. P. R.: Nu, dar nu sînt în posesia rezultatelor examinărilor de acolo.

ION POPA (antrenor): Toţi boxerii care înainte de plecare la săptămînile preolimpice din Mexic s-au pregătit la altitudine s-au comportat, în general, bine. În 1967, de exemplu, Ciucă şi Stanef au efectuat două perioade de antrenament la munte (21 de zile şi respectiv 17). În Mexic am ajuns cu trei săptămîni înainte de competiţie. În primele 14 zile, dr. Ion Stănescu ne spunea că a constatat deviaţii de la normal ale frecvenţei cardiace şi tensiunii arteriale. Din a treia zi am început să lucrez cu elevii mei foarte tare (două antrenamente pe zi). Au suportat bine. Acuzau doar uscăciunea gîtului şi a mucoasei nazale, dar numai în timpul încălzirii. Este absolut necesară pregătirea la altitudine înainte de plecarea în Mexic.

Dr. ION ARTENESCU (medicul lotului de caiac-canoe, prezent la două săptămîni preolimpice. A răspuns ulterior, în scris, întrebărilor noastre). Din cei 66 sportivi olimpici, cunoaştem modul de adaptare concret la condiţiile de mediu din Mexic numai la 10, care au participat la competiţiile preolimpice din 1966 şi 1967. Am cercetat dintre parametrii biologici pe cei ce ne-au stat la îndemînă, în corespondenţă cu mijloacele cam rudimentare avute la dispoziţie. Au fost utilizate proba scării, proba Martinet, înregistrarea frecvenţei cardiace şi tensiunii arteriale, dimineaţa, în clino şi ortostatism. Deşi aceste elemente sînt uşor influenţate de către mulţi factori din afara procesului de pregătire, cunoaşterea perfectă a sportivilor şi experienţa personală, pot compensa şi ajuta, în măsură suficientă, urmărirea procesului de aclimatizare, mai ales atunci cînd colaborarea cu antrenorul se realizează perfect. Datele obţinute la săptămîna preolimpică din 1966, unde am fost împreună cu dr. Fotiade, le consider neconcludente. Aplicăm consecvent proba Martinet, se înregistrează dimineaţa frecvenţa cardiacă şi tensiunea arterială. Proba scării va fi folosită la momentul potrivit.

DR. ION STANESCU: „Insă multe lucruri rămîn neclare pentru noi. Sîntem şi noi un sistem o comisie".

Dr. ION DRAGAN (directorul Centrului de Medicină Sportivă): Pînă în prezent, cunoaştem reactivitatea unei cincimi sau şesimi din membrii lotului olimpic la condiţiile din Mexico City, şi cam la 50—60 la sută dintre ei la altitudine, în general, prin testări efectuate la noi în ţară sau în alte părţi. În 1967, 18 atleţi s-au antrenat în U.R.S.S. (menţionez că a fost îndeplinită doar condiţia de altitudine, nu şi de climă, temperatura oscilînd între minus 8 şi minus 10 grade). Circa 25 de candidaţi de la caiac-canoe s-au pregătit pe lacuri situate la înălţime (16—18 în Mexic; 6—8 la Font Romeu în Franţa). Au mai fost testaţi 3 înotători (dintre care Cristina Balaban a fost şi în Mexic); 16—17 scrimeri (13 în Bucegi, 3—4 în Mexic); 14 luptători (dintre care 5 în Franţa, 2 în oraşul viitoarei Olimpiade); 3 halterofili (în Bucegi); 12 trăgători (5 au participat la săptămînile preolimpice).

Lucrînd trei ani cu sportivii antrenaţi la altitudine, nu am găsit nici un subiect care să nu fie adaptat după trei săptămîni.

Dr. MIRON GEORGESCU: Deci, trei săptămîni sînt suficiente?

Dr. I. D.: În general, da. În altă ordine, efectele antrenamentului în Bucegi sînt foarte bune. Modificările de ordin vegetativ, cardiovascular şi respirator sînt, pare-se, superpozabile cu cele obţinute prin şederea în Mexic.

Dr. BRADU FOTIADE (şeful serviciului de explorări funcţionale al Spitalului Fundeni): Am însoţit delegaţia de sportivi români la săptămîna preolimpică din 1966. Prima chestiune pe care mă rugase conducerea C.N.E.F.S.-ului să o cercetez: în ce măsură condiţiile oraşului Mexic reprezintă un obstacol pentru sportivii ce fac eforturi sub trei minute. Pot să afirm că Mexicul va fi o problemă şi pentru cei ce fac eforturi cu o durată mai scurtă de trei minute (mai ales ciclice). M-a interesat dacă condiţiile de acolo vor constitui un handicap şi pentru sportivii de tipul celor de la tir, care nu fac aproape de loc efort fizic. Se cunoşteau puţine date, în acest sens, de la cosmonauţi. Problema aclimatizării se pune în general şi pentru ei, fenomenul de adaptare exprimîndu-se prin modificări ale coordonării şi vitezei de reacţie. Atanasiu, pe care l-am cercetat, nu revenise la datele anterioare nici după trei săptămîni. Viteza procesului de aclimatizare a fost direct proporţională cu durata pregătirii anterioare la altitudine. Problema aclimatizării pentru condiţiile din Mexic se pune oricum, chiar şi pentru cei ce s-au pregătit în prealabil, la altitudine. Nu am observat o corespondenţă între perturbările biologice şi cele apărute în sfera tehnicii sportivului. Ultimele, fiind foarte mici, în genere, şi nesesizabile pentru antrenori. Cînd modificările pe plan tehnic sînt perceptibile, înseamnă că cele biologice au devenit foarte serioase. Dar concluzia cea mai neplăcută, la care mă văd obligat să mă opresc acum, este că datele şi concluziile examinărilor efectuate de către noi în 1966 nu sînt cunoscute medicilor de lot. Ce s-a făcut atunci nu este, deci, valorificat. Dr. Radovici, medicul lotului de box, nu cunoaşte, văd, nici pînă azi, cum s-a comportat Antoniu, în 1966, la Mexic. Este vinovat sistemul de organizare.

Dr. V. NEŞTEANU (conferenţiar la catedra de fiziologie a I.M.F. Bucureşti): În 1965, am fost solicitaţi, de către C.N.E.F.S., mai mulţi specialişti, pentru a studia problema aclimatizării sportivilor la altitudine. Am consultat bibliografia de rigoare şi am înaintat un material cu propuneri. După această fază, lucrurile au început să fie tărăgănate. Am dat ideea să colaborăm cu Centrul Medical al Aviaţiei, unde se găseau singurii specialişti din ţară, care, la ora aceea, aveau experienţă în domeniul altitudinii. A fost stabilită legătura, s-a încheiat un protocol de colaborare, dar practic s-a făcut extrem de puţin şi nu din vina tovarăşilor de la Centrul Medical al Aviaţiei. Între timp, a început să fie amenajată o bază de pregătire la altitudine, dar cu întîrziere, pierzîndu-se un an. Cu greu s-a demarat prin primăvara lui 1967. Şi înainte şi după această dată, toate acţiunile la care am participat au fost grevate din punct de vedere ştiinţific, de vicii organizatorice şi consider că nu au valoare ştiinţifică. Sportivii nu veneau cînd trebuia la control. În februarie s-a efectuat examinareamartor de la şes, iar experimentul la altitudine s-a efectuat tocmai în septembrie, interval care nu mai permitea confruntarea biologică a sportivului, cu el însuşi. Ni s-a promis că vom avea sus pe munte un electroencefalograf: nu ni s-a trimis. Alte aparate ne-au venit defecte. Cu toate aceste lacune, am înţeles care trebuiau să fie metodele optime de testare, dar ulterior n-am mai fost solicitaţi. Consider că nici una dintre determinările efectuate n-au putut conduce la obţinerea unor date obiective. La unul dintre aşazisele experimente realizate s-a întîmplat ceva de-a dreptul hazliu: electrocardiogramele făcute pe un lot au rămas, din întîmplare, într-un dulap, încuiat cu lacăt. Cel care avea cheia a fost stupefiat, văzînd mai tîrziu că se redactaseră concluziile, cu toate că hîrtia pe care erau înregistrate E.K.G.-urile rămăsese neatinsă. În dosarul predat la C.N.E.F.S., concluziile erau însă prezente, exprimate numai prin adjective banale, fără nici o cifră exactă. În acel episod, în afară de examenele hematologice efectuate de către o laborantă, totul a fost, se pare, menţionat din imaginaţie.

Dr. ION STĂNESCU (responsabil cu problema medicinii sportive în Ministerul Sănătăţii): La ora actuală sîntem în posesia unor date privind adaptarea unui mare număr de reprezentanţi ai lotului olimpic, dar nu toţi sportivii au fost testaţi în condiţii de altitudine, în ţară sau peste hotare. Pentru loturile de volei şi canotaj, de exemplu, nu avem date. Cu mici excepţii, s-a efectuat ce trebuia. Testări în 1968 nu mai sînt posibile. Se vor efectua, deci, numai pregătiri pentru ridicarea gradului de antrenament şi aducerea în formă. Dacă pînă acum au avut loc cercetări experimentale pentru a fixa metodica sau cadrul pregătirilor pentru 1968, în prezent considerăm că metodica şi obiectivele sînt precizate şi trebuie trecut la aplicarea lor.

Red.: Există vreo justificare pentru faptul că medicii care s-au deplasat să efectueze cercetări în Mexic au fost schimbaţi de la an la an? Dr. Fotiade a efectuat cercetări, a realizat un material concluziv, în 1966. Nu consideraţi că trebuie asigurată o continuitate?

Dr. I. S.: Există un cadru organizatoric constituit de conducerea Ministerului Sănătăţii şi de C.N.E.F.S. care cuprinde un colectiv de medici mai larg.

Red.: Deci, totul s-a petrecut conform unor acţiuni prestabilite?

Dr. I. S.: Da.

Red.: Atunci cum se explică, totuşi, că o experienţă medicală realizată la săptămîna preolimpică din 1966 nu ajunge nici pînă acum la destinaţie?

Dr. I. S.: Dr. Radovici a lipsit de la o şedinţă specială, cînd tovarăşul vicepreşedinte Emil Ghibu a făcut o informare pe fiecare lot în parte.

Red.: Informare pe loturi? Nu există fişă pentru fiecare sportiv?

Dr. I. S.: Sînt făcute, se găsesc de mult la tovarăşul Balaş, într-un sertar.

Red.: Cine se ocupă de asistenţa medicală a sportivilor olimpici: Ministerul Sănătăţii sau C.N.E.F.S.-ul?

Dr. I. S.: Ambele, în egală măsură. Există o comisie mixtă.

Red.: Dar cine are răspunderea?

Dr. I. S.: C.N.E.F.S.-ul.

Red.: Consideraţi normal acest lucru?

Dr. I. S.: Da, dacă ne gîndim la problemă, în complexitatea ei. Că mai colaborează şi alte departamente, e altceva.

Dr. I.D.: Ministerul Sănătăţii este unicul organ care răspunde de problemele medicale în România. Consider anormal să se creadă că o altă organizaţie îl poate suplini, chiar şi în ceea ce priveşte asistenţa medicală a sportivilor olimpici. De altfel, nici C.N.E.F.S.-ul nu pretinde acest lucru.

Dr. I. S.: De pregătirea olimpică răspunde un colectiv medical compus din patru persoane.

Dr. B. F.: Cine sînt?

Dr. I. S.: Dr. Drăgan, dr. Demeter, dumneata şi cu mine.

Dr. B. F.: Nu ştiam că există o comisie şi nu ştiam că fac parte din ea. Eu am fost solicitat şi am lucrat intens în 1965. Apoi, din ce în ce mai puţin. După ce am revenit din Mexic, la sfîrşitul lui octombrie 1966, am întrebat ce fac cu materialul adus de acolo. Nu l-a citit nimeni. Am lăsat materialul la conducerea C.N.E.F.S.-ului, aşteptînd indicaţii. În vara lui 1967, la o şedinţă convocată la Centrul de Medicină Sportivă, am întrebat de ce nu difuzăm concluziile experienţelor noastre, ca să venim în sprijinul celor ce-i pregătesc pe sportivi? Nu mi s-a răspuns. În 1966 se hotărîse să fie strînsă toată substanţa cercetărilor noastre şi pe baza ei să se planifice acţiunile din 1967, iar la sfîrşitul anului următor să procedăm la fel, pentru 1968. Nu s-au realizat aceste proiecte. Subliniez deficitul de organizare care transpare din discuţiile noastre.

Dr. MIRON GEORGESCU (medic primar la Institutul de expertiză a capacităţii de muncă): La întrebările acestei mese rotunde ar trebui să răspundă cei care au lucrat şi lucrează direct cu loturile olimpice, în condiţii de altitudine. Care sînt modificările survenite în procesul de adaptare, cum pot fi combătute, cînd dispar? Ar trebui să fie cunoscute reactivitatea şi comportarea în condiţii de altitudine a fiecăruia din cei 200 de sportivi nominalizaţi, datele tuturor experimentelor şi investigaţiilor ar fi necesar să se găsească centralizate undeva. Ele ar fi trebuit să fie obţinute în condiţii corespunzătoare unor concluzii ştiinţifice, apoi cunoscute şi valorificate de către medici, antrenori, sportivi. Am să exemplific cum a fost realizată o testare cu pretenţii de experiment. Nouă boxeri, care de două luni nu mai făcuseră antrenamente intense şi veneau de la mare, au fost duşi la munte şi introduşi într-un program de pregătire drastic, fiindcă venea meciul cu echipa R. F. a Germaniei. În prealabil fuseseră examinaţi la şes. Cînd s-au înapoiat de la munte, în loc să fie aduşi la o nouă testare în condiţii standard, o parte dintre ei nu s-au mai prezentat, iar alţi sportivi au plecat mai întîi acasă, venind abia ulterior la control, după excese de tot felul. Valoarea ştiinţifică a unui astfel de experiment este formală, evasinulă. În exemplul meu şi în altele similare sînt cuprinse greşeli de concepţie şi de organizare. Şi din discuţiile de acum reiese existenţa unor defecţiuni organizatorice. Nu se constată unitate de acţiune în abordarea şi rezolvarea aspectelor biologice ale pregătirii olimpice. Cînd un membru al comisiei medicale olimpice nu ştie că face parte din ea, cînd altul (dr. Andrei Demeter) n-a mai participat la şedinţele ei de multă vreme, povestea începe să semene cu a celor 10 negri mititei. Anul trecut, la o şedinţă, un tovarăş cu muncă de răspundere în acest domeniu dădea asigurări că, pînă la 15 noiembrie 1967, toţi componenţii lotului olimpic vor avea cunoscută situaţia aclimatizării. Mi-am exprimat scepticismul atunci, şi iată că acum se confirmă temerile mele. Cred că nu cunoaştem răspunsul concret, în condiţii de altitudine, decît în cazul unui mic număr de sportivi. Unde sînt datele medicale pentru ceilalţi?

Dr. I. S.: Un dosar este la tov. Balaş, altul la mine şi mai multe sînt la Centrul de Medicină Sportivă. Se găsesc acolo fişe pentru fiecare sportiv care a făcut pregătire la altitudine.

Red.: Sportivii şi specialiştii noştri au participat la toate săptămînile preolimpice. Se spune că s-au realizat experimente, studii. Interesează dacă, de la an la an, experienţa medicilor şi antrenorilor a sporit, dacă cunoaşterea sportivilor s-a adîncit, dacă s-a profitat, din punct de vedere ştiinţific, de pe urma deplasărilor în Mexic, pe bază de studii axate pe o concepţie şi o metodică de investigaţie unitară şi riguros exactă, încît să existe acum rezultate cu valoare aplicativă, generală şi individuală, în conformitate cu care să se acţioneze în cursul anului 1968.

Dr. I. S.: În 1965 s-au făcut testări numai în ţară (la săptămîna preolimpică nu s-a trimis medic). Pentru 1966 am schiţat cîteva teste, pe care le-am considerat ca fiind cele mai abordabile. Au fost aplicate de dr. Bradu Fotiade şi de dr. Ion Artenescu în Mexic. Concluziile lor au fost difuzate medicilor de loturi, antrenorilor, metodiştilor. Într-o mare consfătuire la Centrul de Medicină Sportivă (februarie 1967) am dezbătut, selecţionat şi îmbunătăţit „bateria" de teste ce trebuie aplicată în pregătirea sportivilor olimpici. Apoi, în 1967, am pus în practică ce s-a hotărît în februarie. Fiecare medic de lot a primit un material tipărit cu toată metodica de examinare a sportivilor la altitudine, precum şi o anexă la care a lucrat şi dr. Fotiade, cuprinzînd sfaturi pentru interpretare.

Red.: După selecţia parametrilor (în februarie 1967), consideraţi drept cei mai expresivi, au fost efectuate examinări periodice la intervalele necesare?

Dr. I. S.: Sînt o serie de medici de loturi care nu efectuează decît un număr mic de teste, deoarece au concepţia lor foarte personală, chiar dacă nu întrutotul ştiinţifică. Nu avem cum să le impunem punctul nostru de vedere...

Red.: Există probabil o evidenţă a modului cum sînt efectuate periodic aceste testări omologate, la toate loturile olimpice. Comisia medicală cunoaşte cum sînt realizate?

Dr. I. D.: Centrul de Medicină Sportivă a sesizat Ministerul Sănătăţii, că la lotul de volei, de pildă, ele nu se fac. După o lună am referit la fel despre lotul de tir. Au apărut opoziţia antrenorilor şi chiar o serie de conflicte.

Red.: Comisia medicală nu s-a arătat neliniştită de faptul că investigaţiile medicale obligatorii sînt ignorate la unele loturi?

Dr. I. S.: Ba da. O dovedesc multiplele sesizări.

Dr. M. G.: Cui ai sesizat?

Dr. I. D.: Centrului de Medicină Sportivă.

Red.: De ce nu Ministerului...?

Dr. I. S.: În comisia medicală fiecare îşi are felia lui de activitate. Dr. Drăgan face sesizările, dar le face în numele comisiei. Eu mă ocup de chestiuni organizatorice, deoarece se ştie că sînt şi la Ministerul Sănătăţii. Însă multe lucruri rămîn neclare pentru noi. Sîntem şi noi un sistem o comisie.

Dr. M. G.: De cîte ori m-am interesat de vreo problemă medico-sportivă, mi s-a răspuns că este rezolvată de către comisia specială a Ministerului Sănătăţii. Deci, există un asemenea organism. Dacă există şi nu funcţionează este o treabă pe care nu are rost să o ascundem. Există o comisie? Există un Centru? Lucrurile se cam confundă.

Dr. I. S.: Conducerea C.N.E.F.S.-ului i-a numit pe aceşti patru oameni. În pregătirea olimpică are atribuţii doar această comisie.

Red.: Dr. Fotiade nu are obligaţii de muncă faţă de C.N.E.F.S., şi ceilalţi trei la fel, fiind salariaţii Ministerului Sănătăţii sau ai Ministerului Învăţămîntului. Cînd faci o comisie cu oameni care, practic, nu-ţi aparţin, la un moment dat responsabilitatea se diluează şi ei se pot deroba.

Dr. B. F.: În fiecare şedinţă, pe care am avut-o cu tov. Eugen Mareş, adjunct al ministrului sănătăţii, am întrebat: ce facem? Cum acţionăm? Nici un răspuns.

Red.: Consideraţi că pentru Olimpiada din Mexic, medicina sportivă a fost mai intens solicitată şi mai bine utilizată de către C.N.E.F.S., C.O.R., antrenorii de lot, preşedinţii de federaţii, decît în alte împrejurări?

Dr. M. G.: S-ar putea obţine un răspuns doar verificîndu-se materialul faptic medical, acumulat în pregătirea Olimpiadei actuale şi a celei trecute.

Dr. B. F.: Am fost bine folosiţi în 1965 şi parţial în 1966. De atunci, nimic.

Red.: Comisia medicală care răspunde de pregătirea olimpică este mulţumită de activitatea ei şi de colaborarea cu C.N.E.F.S.-ul?

DR. ION DRĂGAN: „Cunoaştem reactivitatea la altitudine a 50—60% din membrii lotului olimpic".

Dr. B. F.: Nu sînt mulţumit de colaborarea cu C.N.E.F.S.-ul. Datele existente, considerate fondul obiectiv de cunoaştere biologică a sportivilor, se bazează pe experimentele din 1965, 1966 şi 1967. Dar, ca om de ştiinţă, eu nu apreciez valabilitatea acestor date, deoarece nu au fost obţinute în condiţii riguroase. Pentru concluzii obiective, subiecţii trebuiau examinaţi în condiţii standard, înainte, în timpul antrenamentului la altitudine şi după. Aceste premise n-au fost respectate decît în foarte puţine cazuri. Mi s-a propus să fac un experiment la Font Romeu, în Franţa, cu lotul de volei. Dar, dintr-un deficit de organizare, trebuia să plec acolo tocmai cînd sportivii coborau şi, evident, am refuzat. Asemenea lacune au mai grevat şi alte acţiuni.

Dr. M. G.: Am să mă refer la valoarea intrinsecă a bateriei de teste, hotărîtă ca obligatorie, şi expusă aici de tov. dr. Drăgan. Abstracţie făcînd de faptul că nu se prea aplică, mi se pare că are şi lacune de fond. Pe anumite planuri, parametrii sînt prea numeroşi, de nerealizat în condiţiile medicului de lot. Dar, concomitent, este insuficientă pentru depistarea tulburărilor de reglare vegetativă şi deficitar prin lipsa oricărui mijloc de investigare a sistemului neuromuscular, hotărîtor în anumite sporturi. Cred că olimpicii noştri au fost extrem de puţin investigaţi şi cunoscuţi în condiţii de altitudine. Ar fi trebuit să existe undeva, poate la Centrul de Medicină Sportivă, un material documentar cu toate datele referitoare la aclimatizarea sportivilor români în Mexic, iar acestea să fie permanent fructificate. Remarc o serioasă lipsă de informare. Ar fi bine, măcar de acum înainte, să fie solicitate şi folosite instituţiile şi specialiştii care pot ajuta. Centrul Medical al Aviaţiei, serviciul de explorări funcţionale al Spitalului Fundeni şi Institutul de expertiză a capacităţii de muncă, de exemplu.

Red.: Mai consideraţi aceasta util chiar acum?

Dr. M. G.: Da. Numai dacă se vor asigura condiţii de lucru specialiştilor, încît să aibă şi ei satisfacţia că au realizat o muncă ştiinţifică.

Dr. B. F.: Sînt pesimist. Există pe undeva o rotiţă ruginită. Trei experimente s-au efectuat la Spitalul Fundeni, dar valoarea lor ştiinţifică a fost limitată. Sportivii ori n-au venit de loc, ori atunci cînd s-au prezentat au făcut-o pe sărite, încît condiţiile experimentului au fost ultragiate. Nu poţi compara pere cu mere, sau pe Popescu cu Ionescu (după cum s-au decis să vină la control) şi să pretinzi că faci ştiinţă.

Dr. I. S.: Specialiştii pot fi utili în general, dar acum, în ceasul al 11-lea, nu prea mai văd cum. La Fundeni nici nu sînt posibilităţi. O serie de specialişti îşi vor aduce aportul direct din luna iunie, lucrînd la baza de la Piatra Arsă.

Dr. I. D.: Nu văd eficienţa colaborării cu Institutul de expertiză.

SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE

Organizînd masa rotundă, a cărei desfăşurare v-a fost prezentată în ceea ce a avut ea mai interesant, redacţia ziarului nostru şi-a inaugurat, de fapt, seria materialelor dedicate pregătirilor sportivilor români pentru marea confruntare din Mexic. Apelînd la specialişti din domeniul medicinii sportive, la antrenori, psihologi şi la cîţiva medici de loturi, am intenţionat să ne informăm cititorii, dar şi să dezbatem problemele atît de controversate ale aclimatizării (nu numai la diferenţa de altitudine, deoarece aceasta nu este singurul factor solicitant, aşa cum s-ar mai putea crede de către unii), sportivilor susceptibili de a fi prezenţi la startul J.O. din acest an, sau de mai tîrziu, astfel încît ei să fie pe deplin edificaţi şi să pornească spre Mexic fără complexe, cu calm şi luciditate.

Prima concluzie pe care o aşternem pe hîrtie este negativă: dintre cei convocaţi din timp şi cărora li s-au înmînat în scris chestiunile ce aveau să fie dezbătute, doar antrenorul Ion Popa şi dr. Radovici, ambii de la lotul de box, ne-au onorat cu prezenţa lor. Au absentat antrenorii: Radu Hutan, Andrei Vîlcea, Nicolae Voicu, Ion Corneanu, Constantin Dumitrescu, Vasile Chelaru şi dr. Andrei Demeter, doar puţini dintre ei din motive obiective. Şi-au trimis răspunsurile în scris: conf. dr. V. Neşteanu şi dr. Ion Artenescu.

Prin urmare lipsă de interes faţă de aspectele medicale ale Olimpiadei din Mexic, legate direct de pregătirea sportivilor, tocmai din partea acelora care ar trebui să se considere primii beneficiari ai studiilor medicale.

Iată şi celelalte concluzii: numeroase lacune organizatorice, unele aproape de neconceput — ca de pildă, incapacitatea comisiei medicale de a se reuni măcar de cîteva ori în decursul intervalului olimpic; blocarea observaţiilor medicale în dosare şi sertare, nesesizată de nimeni, neconfruntarea datelor culese de diverşi medici, în vederea extragerii unor concluzii cu forţă de generalizare (toate acestea ni se par a fi fost lesne de evitat, dacă ar fi existat un interes major pentru cercetarea ştiinţifică, o lucidă şi perseverentă organizare a acestei acţiuni).

Absentează, într-un procent destul de mare, testările complete şi periodice, chiar la acei sportivi care au, de pe acum, paşaportul pentru Mexic în buzunar.

Ignorarea, de către unii antrenori, a indicaţiilor medicale pe toată durata pregătirilor şi acceptarea de către federaţii şi, în cele din urmă, de către C.O.R. şi C.N.E.F.S., a unei situaţii neconforme cu profilul ştiinţific necesar sportului de performanţă, nu numai în condiţii de altitudine, ci în toate circumstanţele (situaţie pe care o considerăm inacceptabilă pentru prezent).

Comisia medicală (chiar aşa amputată cum era) a dovedit un mod sectar de lucru, ignorînd o serie de alte instituţii care ar fi putut s-o ajute în pregătirile pentru J.O. (vezi propunerile dr. M. Georgescu şi afirmaţiile dr. V. Neşteanu).

Absenţa acelor accente proprii oricărei activităţi ştiinţifice: organizare impecabilă, orientare precisă, confruntare îndrăzneaţă (dar colegială) de opinii, folosirea de martori obiectivi pe toată durata experimentelor, extragerea de concluzii cu forţă de generalizare şi impunerea lor tuturor loturilor, prin intermediul federaţiilor, C.O.R. şi C.N.E.F.S.

Toate aceste observaţii se pot înmănunchia într-una: intervalul olimpic (4 ani) nu a fost judicios folosit pentru o cercetare medico-sportivă riguros ştiinţifică, din multiple şi diverse cauze (unele obiective dar cele mai adeseori subiective) nici de către cei desemnaţi să o facă şi nici de către forurile (încă neprecizate chiar pentru cei în cauză), care poartă investitura răspunderii pregătirilor pentru Olimpiadă.

(Din partea ziarului „Sportul" au participat la masa rotundă: Em. Valeriu, R. Balaban, H. Naum).

Într-un număr viitor al ziarului vom publica punctele de vedere ale invitaţilor noştri privind preocuparea pentru pregătirea psihologică a sportivilor în general, dar şi în raport cu apropiata Olimpiadă, după care vom fi în măsură să dezvoltăm sumarele concluzii cu care încheiem materialul publicat astăzi.